

ПОМОЩНИЦИ В МОЛИТВА

Дейвид Уилкерсън
4 Октомври 1999

Молитвата често е една от най-егоистичните сфери в християнския живот. Когато се замислиш за това, повечето ни молитви са насочени около собствените ни нужди. Двете основни теми на ходатайство са духовния ни растеж и нуждите на семейството и приятелите ни. Понякога може да се пресегнем отвъд тесния ни мироглед и да се молим за другите. Но обикновено, когато кажем: „Ще се моля за теб“, не го правим. Или пък се молим за тях веднъж и след това бързо забравяме за нуждата им.

Наскоро разглеждах молитвения си живот в светлината на Библията и почувствах осъждение за теснотата и ограничеността му. Както и повечето вярващи, прекарвам много време търсейки Господ относно ходенето ми с Него. Викам към Него, за да бъде свят, да имам власт над греха, да бъде повече като Христос, да получа водителство в живота, върху служението ми да има помазание. И се радвам на сладко общение в Него, тихо Му се покланям и бивам освежаван от присъствието Му.

Ежедневно ходатайствам и за семейството ми. Моля Господ да пази децата ми от схемите на дявола, да превърне синовете ми в дъбове, засадени край Божията река, да направи дъщерите ми полирани камъни в двореца Му и да накара всичките ми внуци да се обичат Исус. Моля се и за църковните ни дела. Ходатайствам за хора, които са в криза и за много мисионери и служения, които издържаме.

Може да кажете: „Всичко това е похвално, брат Дейв. Добре е да знаем, че се усамотяваш с Господ, общуваш с Него и се молиш за всички тези нужди.“

Но според Божието Слово сладкото общение не е достатъчно. Да, то е тайната към духовния растеж и ние не можем да имаме по-велико преживяване на земята. Но ако ходим пред трона само, за да изградим себе си и заради нуждите ни, значи сме егоисти. Просто не можем да пренебрегнем да се молим сериозно за жестоките нужди на всички около нас.

Наскоро в служението ни се обади един скъпоценен възрастен човек в Сан Диего. Този скъп светия каза, че Бог го е накарал да се моли за мен ежедневно и ме попита дали може да ме постави в списъка с хора, за които се моли. Очевидно сред хората, за които се моли този човек е дълъг списък с вдовици, бедни хора, служители и спасени хора. И той се е молил за тях в продължение на години.

Човекът е пенсиониран пощенски работник и води много обикновен живот, като се храни само по веднъж на ден. Той прекарва времето си вършейки добри дела и общувайки с Господ по цял ден. Шофира из града и събира стари мебели и други вещи, които са изхвърлени на боклука, поправя ги и ги дава на вдовиците и бедните. Той също така пазарува и върши услуги на инвалиди, оправя канализацията им и им помага да посрещнат останалите си нужди.

През цялото време, докато този човек върши добрите си дела, той се моли без да спира, вярно ходатайства за всеки човек от списъка си. Всъщност, той зачерква имената им едва, когато те умрат.

Сега, аз съм човек на молитва от както бях призован да проповядвам, когато бях 8 годишен. Но при всичките ми горещи молитви, с които съм се молил през годините, този благочестив човек ме засрами. Аз нямам списък с нуждаещи се хора, за които се моля ежедневно, като него. Обикновено се моля за някой веднъж или 2 пъти и продължавам нататък. Но той просто не спира да се моли.

Аз вярвам, че наградата на този човек в слава ще бъде много по-голяма от моята. Той е като бедната вдовица, която даде буквално подаяние, но дара ѝ струваше много повече от този на другите. Като си помисля за всичките души, които Бог е позволил на евангелизаторите да пожънат за царството Му, веднага се сещам за невероятната помощ на хората на молитва като този човек.

Това послание се отнася за това как да развием този вид благословен молитвен живот, как наистина да се превърнем в „помощници в молитва“.

Павел подчертава, че е бил избавен от „близка смърт“ не само чрез вярата си, но и чрез молитвите на „помощниците“

“Защото желаем да знаете, братя, за скръбта, която ни сполетя в Азия, че се отеготихме чрезмерно във силата си, така щото отчаяхме се дори за живота си” (2 Коринтяни 1:8). Гръцката дума за „отеготихме“ в този пасаж означава „много обременен, жестоко смазан“. Павел казваше на онези светии: „Кризата ни беше толкова сериозна, че почти ме смаза. Не можех да я понеса. Мислех си, че това ще ми е края.“

Когато Павел казва, че е бил смазан, че е бил отчаян за живота си, можем да сме сигурни, че беше стигнал дъното. В други пасажии той не говори толкова сериозно за страданията си. Може би си спомняте как той просто отърси отровната змия, която се беше впила в ръката му. Той претърпя и корабкрушение на 3 пъти, но едва споменава за тези събития. Павел беше бит, ограбван, пребиван с камъни, хвърлян в затвора, но никога не се оплака.

Този пасаж обаче апостола беше напълно изтощен. Аз вярвам, че „бедата“, която той преживя тук беше душевен тормоз. Не знаем точно в каква беда беше изпаднал Павел, но 2 Коринтяни 7:5 ни подсказва това донякъде: „Защото откак дойдохме в Македония, плътта ни нямаше никакво спокойствие, но отвсякъде бяхме в утеснение: отвън борби, отвътре страхове.“

Аз вярвам, че Павел говореше за болката причинена му от паството, на което служеше. В Коринт се бяха издигнали лъжеучители и се опитваха да настроят хората срещу него. Павел вече се страхуваше, че стадото ще отхвърли посланието му и ще последва хора, които не се интересуваха от тях.

Той се утеши, когато пристигна Тит и му донесе добри новини относно „възлюбените му деца“ в Коринт. Павел пише: „Но Бог... утеши ни с дохождането на Тита; и не просто с дохождането му, но и поради утехата, с която вие го бяхте утешили, като ни извести копнежа ви, плача ви, ревността ви за мене; така щото още повече се зарадвах.“ (стихове 6-7)

Много вярващи днес страдат като Павел. Най-голямото им страдание е умствено, причинено от лошото отношение на онези, които обичат и на които са помагали най-много. Виждаме това в много от псалмите на Давид. Той скърбеше поради приятели, които се бяха обърнали срещу него без причина, хора, които той хранеше и за които се грижеше със собствените си пари.

Чувствал този вид мъка в живота си. Понякога думите на хора, които обичам и на които съм помагал се забиваха като нож в гърба ми. Мога да кажа като Давид: „Устата му са по-мазни от масло, но в сърцето му има война; думите му са по-меки от дървено масло, но пак са голи саби.“ (Псалм 55:21). В такива проблематични времена най-много съм се нуждаел от „помощници в молитвата“.

Докато имаше проблеми Павел научи важни уроци

Най-важният урок, който научи Павел в скръбта си беше, че трябваше да се обръща към Господ и към заветните Му обещания. Той знаеше, че вече не можеше да се доверява на собствената си плът, способности и воля. Той шише: „Даже ние сами сметохме, че бяхме приели смъртна присъда в себе си, - за да не уповаме на себе си, но на Бога, Който възкресява мъртвите.“ (2 Коринтяни 1:9)

Изпитанието на Павел го беше довело до предела на силите му. Той знаеше, че нямаше сила да се бори със силите на тъмнината. Така че осъди собствената си плът на смърт. И Бог го спаси по чудотворен начин: „И Той ни избави от толкоз близка смърт, и още избавя, и надяваме се на Него, че пак ще ни избави“ (стих 10).

Как беше избавен Павел? Случиха се няколко неща: първо, той беше могъщ човек на молитва. И второ – имаше голяма вяра в Господ. Павел знаеше, че Бог ще удържи на заветните Си обещания. Той можеше да каже: „Точно както Господ ме спаси преди, той ще ме избави и от сегашното ми изпитание. От сега, докато умра ще живея чрез спасителната Му сила.“

Както и Павел, така и на нас ни е позволено да преминем през беди, така че да умрем за зависимостта ни към човешките способности. Господ позволява да ни смажат, да ни направят безпомощни и слаби в опита Си да ни убеди, че не можем да победим врага с плътта си.

Но когато сравним живота си с този на Павел, може да се изкушим да си помислим: „Никога няма да преживея освобождението, на което се радваше този човек. Той беше добре образован в Библията. Получаваше велики откровения от Господ относно Исус, Евангелието, Новия Завет. Дори отиде и на небето.

Павел служеше със силата и с проявленията на Святия Дух. Собственоръчно разтърси градове и държави. Той не можа да бъде убит от дявола, дори и след като го биха с камъни, след като го атакуваха банди, след 3 корабкрушения. Бог дори го използва, за да възкреси мъртвите. Този човек беше един от най-помазаните служители в цялата история. Той беше добре духовно.“

Не е така според Павел. Апостолът ни казва, че имаше един друг важен фактор в избавленията му: мощното ходатайство на помощниците му в молитва. „Като ни съдействувате вие чрез молитва...“ (стих 11). Павел казваше: „Убеден съм, че Бог ще ме избави. А вие ми помагате в това като се молите.“

Може би се чудиш: „Защо Павел би се нуждаел от помощта в молитва на някого? Той имаше толкова силна вяра, толкова невероятна сила в Бог, че собствените му молитви трябва да са били достатъчни, за да го избавят.“

Не, далеч не. Павел признаваше отчаяната си нужда от „помощници в молитва“. Това беше човек, който знаеше много добре, че спасението му беше изцяло от Господ, че Бог беше верен да опази заветните Си обещания, че Господ Му е Бог, щит, спасител от всеки враг. Но Павел също знаеше и че Бог беше наредил молитвата да е неговия „втори начин за спасение“.

Според Библията молитвата и избавлението са неделими. Бог ни казва: „призови Ме в ден на напаст; И Аз ще те избавя; и ти ще Ме прославиш.“ (Псалм 50:19). „Той ще Ме призове, и Аз ще го послушам; С него ще съм, когато е в бедствие; ще го избавя и ще го прославя.“ (91:15)

Павел знаеше, че чрез молитвите – неговите и тези на помощниците му в молитва – той беше избавен „от устата на лъва“. Той се хвалеше: „Господ ще ме избави от всяко дело на лукавия и ще ме спаси и въведе в небесното Си царство...“ (2 Тимотей 4:18). Павел ни казва: „Бях избавен и ще продължавам да бъда опазван, докато не се върне Исус, понеже църквата на Исус Христос се моли за мен.“

Една от най-големите нужди в тялото на Христос днес е служението на помощниците в молитва

Като посветени Господни слуги ние винаги сме под заплаха от врага. Безкомпромисната ни любов към Исус е заплаха за целия ад. Ние не можем да предприемем никое свято дело без Сатана да заложи пред нас всевъзможни капани и клопки.

Една такава опасност е приемана много лековато от църквата. Тази опасност е раздялата или развода на християнските семейства. Аз съм напълно шокиран от броя на обажданията и писмата, които пристигат в служението ни и разказват за объркани бракове.

Една брачна съветничка на юг, която познавам, ми се обади наскоро замаяна. Тя каза: „Накъдето и да се обърна в църквата ни, се развеждат семейства. Почти всеки мой приятел се развежда или пък говори за това. Това е буквална епидемия в тялото на Христос.“

Аз чувам всевъзможни причини за бъркотията в християнските домове: несходство на характерите, липса на комуникация, загуба на привличане, изневери. Но истината е, че става дума за нещо много повече от това. Зад всичко това стои атака от ада срещу Божия народ.

Разбитите семейства сред невярващите не са учудващи. Но сред праведните, всяка такава бъркотия си има своята причина. Помислете за това: как е възможно посветен християнин, който е слушал благочестиви проповеди в продължение на години изведнъж да няма власт в дома си? Те много добре знаят, че заветния обет на Бог е тяхната сила. Те знаят, че Той обещава да унищожи всяка сатанинска сила, която излезе срещу тях. Та, защо побеждава дявола? Защо бракът им е под постоянна заплаха?

Аз вярвам, че това е така понеже единия или двамата партньори са отворили вратата за някоя сатанинска измама. Те са позволили някой компромис в живота им или пък са станали мързеливи духовно. И разяреният дявол вече е построил крепост в сърцата и домовете им.

Ако ти си подложен на такава атака, трябва да попиташ онова, което попитаха учениците: „Учителю, защо не можахме да изгоним демоните?“ Исус отговори, че някои демонични влияния няма да си тръгнат с полагането на ръце или с половинчата, еднократна молитва. Такива крепости са толкова дълбоко окопани, че единственият начин да ги събориш е чрез молитва и пост.

Но църквата днес не разбира силата на молитвата. Върху очите на милиони хора е паднало покривало. И сега, пред какъвто и проблем да се изправят, последното място към което се обръщат е Исус. Те са изоставили тайната стаичка, а вместо това се обръщат към психолози, съветници, книги, приятели – към всеки друг, но не и към Господ.

Ако казваш, че бракът ти е ударен и искаш да бъде изцерен, трябва да те попитам – колко време прекарваш усамотен с Бог? Колко пъти си изключвал телевизора за 1 час просто, за да застанеш пред Исус и да излееш душата си? Колко пъти не си ял и си постил за брака си? Колко често си викал: „Отче, не мога да се справя с това. Трябва да ни помогнеш. Направи каквото трябва, за да ни изцериш.“

Някои библейски учители твърдят, че да молим Бог за едно и също нещо непрестанно е неверие. Не, това е ерес, която е ослабила вярата на цели множества. Бог ни заповядва да искаме, да търсим, да постим, да викаме в настойчива молитва.

От самото начало истинските слуги са превърнали Божиите обещания в молитви: Исус знаеше, че Отец Му беше обещал всичко още преди сътворението на света, но все пак прекарваше часове молейки Божията воля да се изпълни на земята. Той дори разказа една притча, която показва настойчивостта в молитвата. Ставаше дума за една „натрапчива вдовица“, която продължаваше да изисква справедливост от съдията, докато не я получи.

Бог даде на Езекил чудесни пророчества за възстановяването на Израел, като му обеща, че руините на нацията ще станат като едемската градина. Но Господ каза, че словото Му няма да се изпълни без молитва: „При това Израилевият дом ще Ме потърси, за да им го сторя.“ (Езекил 36:37). С други думи: „Дадох ви обещание, но искам да се молите, за да се изпълни то. Всички ме търсете със сърцата си, докато не видите обещанието изпълнено. Ще ви освободя, но първо трябва да се молите.“

Бог обеща на Данаил, че след 70 години Израел ще бъде възстановен. И когато Данаил видя, че определеното време е дошло, той можеше да чака с вяра Бог да изпълни словото Си. Но вместо това този благочестив човек падна по очи и се моли в продължение на 2 седмици, докато не видя как Господ изпълнява всичко.

Бог ни заповядва да се молим един за друг (виж Яков 5:14-16)

В Старият Завет свещеника в Израел носеше на нагръдника си имената на всички израилеви племена. Това означаваше, че нуждите на хората бяха непрестанно в устата на свещеника и той се молеше за тях. За християните днес това илюстрира чудесна картина на Христос, който ни носи в сърцето Си и представя нуждите ни пред Отец. Още повече, че всеки християнин днес е Господен свещеник и ние трябва да носим нуждите на другите в сърцата си.

Павел беше толкова наясно за нуждата си от молитвата на светиите, че молеше за „помощници в молитвата“ навсякъде. Той молеше римляните: „А моля ви се, братя, заради нашия Господ Исус Христос, и заради любовта, която е плод на Духа, да ме придружавате в усърдна молитва към Бога за мене, та да се избавя...“ (Римляни 15:30-31). Той помоли и солунците: „Братя, молете се за нас“ (1 Солунци 5:25).

На гръцки думата „усърдна“ тук означава „да се борите с мен като партньори в молитвата, да се борите за мен в молитва“. Павел не молеше за това да го споменат набързо пред трона. Той молеше за това да „се биете за мен в молитва. Водете духовна битка за мен и за Евангелието.“

Когато Павел беше в затвора, готов да даде живота си, той помоли филипяните за техните молитви: „Защото зная, че това ще излезе за моето спасение чрез вашата молитва и даването на мене Духа Исус Христов“ (Филипяни 1:19). Павел знаеше, че е белязан, че ордите на Сатана бяха решени да го унищожат. Така е и с всеки истински служител на

Евангелието. Всеки пастир, проповедник и евангелизатор има нужда от помощници в молитва, които да ходатайстват непрестанно за него.

Мога да ви уверя, че нямаше да пиша това днес, ако не бяха помощниците в молитва, които са стояли зад мен през годините. Наскоро ми беше напомнено за това, докато бях в Европа за да проведа една конференция за служители както и нощни кампании. През цялото време Божия Дух ми даваше да се разбере, че бях поддържан чрез молитвите на множество хора.

В Ница, Франция, хората не харесват американците и най-вече американските евангелизатори. Всички се притесняваха за нощните ни кампании и се чудеха: „Можем ли да се справим?“ Франция е пълна със скептицизъм, атеизъм, агностицизъм, неверие. А видът събрание, което бяхме планирали, никога дотогава не беше провеждано.

Когато дойде времето обаче, се събраха хиляди хора. Но точно тогава започнах да се чувствам безпомощен. Не знаех какво да проповядвам. Никое послание, което бях подготвил не се вписваше в обстановката. Преводачът ми и аз прегледахме някои бележки предварително, но не бях убеден, че те бяха подходящи за събранието. Предупредих го: „Не знам какво ще говоря.“

Когато се качих на подиума обаче, Духът слезе мощно върху мен. Почувствах молитвите на хиляди вярващи, които ме подкрепяха. И като започнах да говоря, Святия Дух изпълни устата ми. Проповядвах 40 минути и през цялото време – игла да паднеше, щеше да се чуе. Когато свърших проповедта просто казах: „Ако имате нужда от Исус, моля, елате напред.“ Стотици хора скочиха на крака.

Същото се случи и във всички други страни, където служихме – Хърватска, Румъния, Полша, навсякъде. Предварително се молах: „Господи, какво да кажа?“ И всеки път Духът ми прошепваше: „Хората се молят.“ Убеден съм, че силата на молитвата беше движещата мощ зад многото спасени хора, на които свидетелствахме при това пътуване.

Ето как силата на помощта в молитва донесе сладко избавление в събранието ни наскоро: Тереса Конлон, съпругата на нашия пастир шофираше с родителите си в щата Мейн неотдавна, когато изведнъж един лос се изпречил на пътя. Ударили животното с колата си, а то влязло през предното стъкло. С колата е свършено, но, слава на Бог, и тримата пътници се отърваха без никакви наранявания.

Когато съобщих новината на следващото ни събрание, при мен се доближи една посветена ходатайка от нашата църква. Жената потрепери и ми каза: „Пастире, в нощта преди катастрофата Святия Дух ми каза да се моля за жената на брат Конлон. Бях водена да се моля за нейната протекция и спасение от мръсната игра на Сатана. Не знаех нищо за катастрофата, докато ти току що не ми каза.“

Когато влезеш в служението на помощник в молитвата, Бог буквално ще те събуди за бремето на другите. И ще те води чудотворно в молитва за тях.

Колко ли служители биха били избавени от унищожение, ако имаха помощници в молитва, които се бореха за избавлението им?

Наскоро писах за една пастирска съпруга, която остави жално съобщение на телефона на служението ни. Тя каза с много неясен говор: „Брат Дейв, хиляди пастирски съпруги пият тайно, за да потушат болката си. Това правя и аз. Пия, за да потуша болката си.“ Съпругата на друг служител ни писа за разпадащият ѝ се брак поради пристрастяването на мъжа ѝ към интернет порнографията.

Възлюбени, това са хора, на които в момента помагам с молитва. Аз се моля за служителите и техните семейства, понеже знам, че те се нуждаят от това повече от всеки друг. Вече не пренебрегвам никоя молба. Разбрал съм от собствен опит – помощта в молитва работи. Библията казва, че когато апостол Петър беше в затвора „... църквата принасяше пред Бога усърдна молитва за него.“ (Деяния 12:5). И Бог избави Петър с чудо.

Павел не само помоли за помощници в молитвата, но и самият той беше помощник. Той знаеше, че това беше част от призива му като служител на Евангелието. Той писа до филипяните: „... до всичките в Христа Исуса свети... заедно с епископите и дяконите... Благодаря на моя Бог всеки път, когато си спомням за вас, винаги във всяка моя молитва, като се моля за всички вас с радост... понеже ви имам на сърце“ (Филипяни 1:1-7).

Павел писа и до римляните: „до всички в Рим... Бог... ми е свидетел, че непрестанно ви споменавам в молитвите си“ (Римляни 1:7, 9). Думата „споменавам“ тук означава „казвам името и нуждите ви на Господ“. Накратко, Павел не искаше другите да правят нещо, което самият той не желаше да прави.

Знаеш ли за някой брат или сестра, чийто брак се разпада? Ако е така, какво правиш по въпроса? Казваш ли просто на хората: „Какъв срам, те ще се разделят.“ Или носиш имената им пред Господ и се бориш за тях в молитва?

Както и скъпият възрастен светия от Сан Диего, истинския помощник в молитва е този, който се моли непрестанно за нуждите на останалите. Той не се моли за тях само веднъж. Не, той ходатайства ден след ден. И не се отказва докато Бог не посрещне нуждите им.

Искаш ли да бъдеш в служението на помощниците в молитва? Ако не познаваш някого, който има нужда, започни да се молиш за всички християнски бракове и за всички Божии свети. Молитвите ти не трябва да са дълги. Просто кажи молбата си и вярвай, че Бог я чува.

Това ми беше показано веднъж, когато бях болен на легло. Един от внуците ми дойде при мен и заяви: „Дядо, ще се моля за теб.“ Малкият ми помощник положи ръката си върху главата ми и се моли: „Исусе, накарай го да се почувства по-добре.“ Усмехнах се и му благодарих. Но той продължи да ме гледа. Накрая ми каза: „Ти си изцерен. Стани.“ Така че аз се изправих и бях изцерен. Молитвата му на вяра ме вдигна на крака.

Мощни избавления се случват, когато Божите светии Го търсят прилежно с детска вяра заради нуждите на братята и сестрите си. Ще завърша посланието като ви припомня докосващото свидетелство на Павел:

“Даже ние сами счетохме, че бяхме приели смъртна присъда в себе си, - за да не уповаваме на себе си, но на Бога, Който възкресява мъртвите. И Той ни избави от толкоз близка смърт, и още избавя, и надяваме се на Него, че пак ще ни избави, като ни съдействувате вие чрез молитва, тъй щото, поради стореното на нас чрез мнозина добро, да благодарят мнозина за нас.” (2 Коринтяни 1:9-11)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1999 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Helpers in Prayer](#) / [Помощници в молитва](#)